

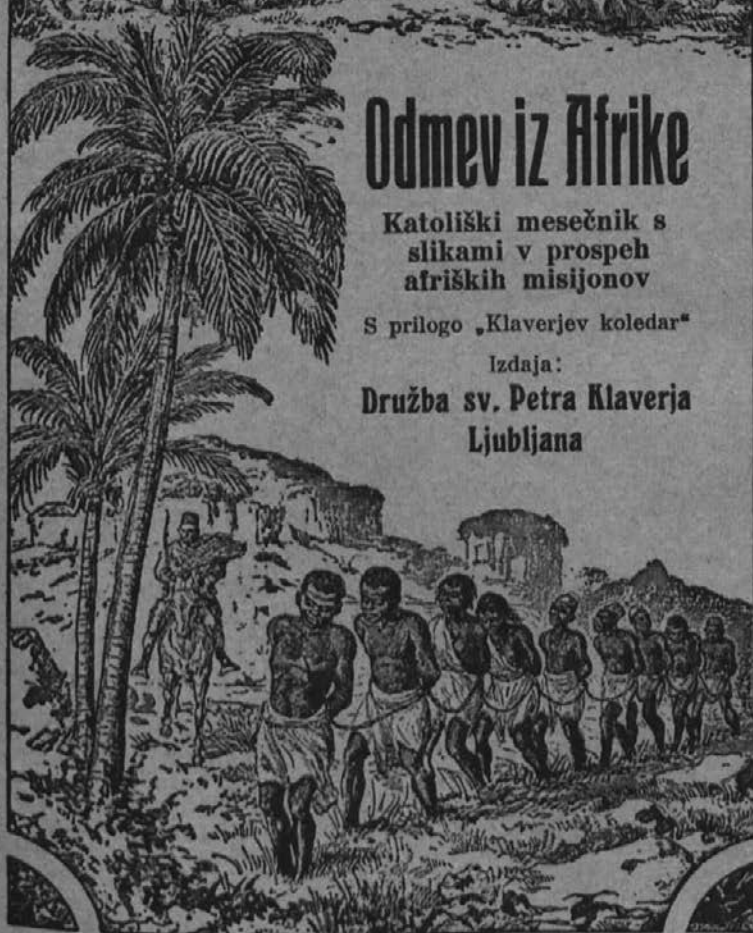
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din. 7 L. 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din. 9·20 L. 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Apostolsko življenje. — Cerkev v čast presv. Sreca Jezusovega. — Najpotrebnejše so nam katehisti. — Apostolska prefektura Kroonstad. — † Škof Hirth. — Kratka misijonska poročila. — Vem, kaj se imam zahvaliti Mar. Ter. Ledóchowski. — Pisemce na sv. Antona. — Božja pot na goro Karmelsko. — Uslišane molitve. — Poročila propagande.

Darovi.

Došli naši Družbi do 28. februarja 1931.

Za afriške misijone v splošnem Din 10.045·82, Š 25·60. Za sv. maše Din 330—, Š 20—. Za stradajoče Din 160—. Za gobavce Din 240—. Za odkup sužnjev Din 1.790—. Za botrinske darove Din 1.790—. Za zamorčke Din 359—, Š 5·10. Za katehiste Din 160—. Za semeniščnike Din 1.093—. Za kruh sv. Antona Din 3.279—, Š 30·60. Za rože sv. Male Terezije Din 378—. Za mašno zvezo Din 1.212—, Š 22—. Za Klaverjev vinar Din 0·50. Za afriški tisk in katekizem Din 1.094—. Za določene namene Din 1.235—. Za bolnike Din 1.265·40. Za določene misijone Din 24—. Za Klaverjevo družbo Din 50—. Prispevki podpornikov in udeležencev Din 219—.

Po cerkvi Sreca Jezusovega: Frančiška K. za kruh sv. Antona Din 20—; M. Bobnar Din 10— za razne namene.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Našim mladim čitateljicam.

Mnogo naših cenjenih čitateljic stoji pred važnim korakom volitve novega stanu. Če katera sliši v sebi klic božji za popolnejše življenje, naj si naroči knjižico „Poklic pomožne misijonarke“. Iz te knjižice bo spoznala, na kak način lahko posveti svoje življenje v večjo čast božjo in za zveličanje duš. Cena Din 4·50. Naroča se pvi Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Stara zamorska koč, služi za cerkvico in šolo.

Apostolsko življenje.

Iz pisma P. Krizostoma Rutig-a, mariannhillskega misijonarja v Pondolandiji.

Pondolandija je bila do zadnjega časa skoro najbolj zapuščen kraj v južni Afriki. Moje srce pa si je želelo ravno tja. Potem ko sem 20 let neumorno delal v misijonu, in mi je bilo dano, da sem mogel ustanoviti mnogo novih postaj, me je imenoval apostolski vikar za svojega tajnika. Jaz pa sem natihem molil in prosil Boga, da bi me, ako je volja božja taka, poslali kot prvega stalnega duhovnika v Pondolandijo. Križ, ki sem zanj prosil pred Bogom in angeli Pondolandije, mi je bil naložen. Težko sem skrival svojo radost nad tem. Sedaj pa ne bom opisoval, kaj sem do danes tu napravil, ampak samo današnje razmere naj nekoliko opišem.

Potem ko sem uredil prvo postajo tako, da sem jo lahko izročil drugemu duhovniku v oskrbo, mi je pisal škof, da naj grem v drugo središče Pondolandije po imenu Bizana. Šel sem, kupil nekaj zemljišča koncem vasi, ki sem ga po dolgih težavah mogel plačati. Na zemljišču ni drugega ko stara burska koč in še neko kamenito, a slabo zidano poslopje. Lega pa je izvrstna in primerna za misijon.

Cisto sam sem se preselil v starinsko poslopje. Kmalu sem se pobratil z podganami in miši, ki so skakale okrog in so mi bile mnogo ljubše ko druga golazen, na pr.: bolhe itd. Naslednje jutro sem postavil oltar iz starih za-

bojev in nekih vrat, ki sem jih snel s podbojev. Potem sem daroval „tremendum sacrificium“ in sem bil zelo srečen in vesel. Ni mi treba praviti, kako sem živel potem. Sklenil sem, da pričnem postni čas nekoliko poprej, kot sem to že večkrat poskusil — in šlo je prav dobro. Bojim se pa, da z Veliko nočjo mojega posta še ne bo konec.

V stari burski koči sem podrl nekaj sten in tako je nastala kapela, Kadar dežuje, moram svoj oltar kar predstavljati iz kota v kot, kajti koča je pokrita s slamo, slama in dež pa nista prijatelja. Isti prostor mi služi tudi kot šola za pol-belokožce, ker so krivoverci nameravali, da bodo sezidali v vasi tako šolo. Danes še ne vem, kje bom dobil denar za učitelja, vendar sem začel s poukom. Poslopje iz kamnja je šola za črnce in sicer za 30 otrok. Jaz stanujem v nizkem prizidku poleg cerkve, ki je s pločevino pokrit. Peči nimam, pa saj jo poleti ne potrebujem.

Pa vse bi bilo dobro in prav, ako bi mi bilo oskrbovati le Bizano in bližnjo okolico. Toda na eno stran moram oskrbovati nek zapuščeni kraj v Natalu, ki leži 30 milj od tu, proti zahodu pa kraljujem 135 milj daleč. Včasih zasedem konja proti večeru in potem jaham in jaham po 4 tedne naokrog. Vselej vzamem dva konja seboj, ker bi eden ne vztrajal. Seveda je nerodno jezdit in še enega konja voditi za uzdo po teh stezah skozi doline in globine, preko gora in prepadov. Pri črnkih in pol-belih spim in jem. To ni posebno zabavno; nekatere dni pa niti tega ni. Toda kaj bo to! Treba je, da sezidam razen sedanje še 2 šoli, 5 kapel postavim in opremim, učitelje in katehiste nastavim in —. Pri vsem tem pa nimam niti toliko, da bi samega sebe preživel preko jutrnjega dne. Denar za 2 konja sem bil priberačil; toda ko sem o božiču prišel iz Natala, kjer sem imel duhovne vaje za sestre, sem videl, da so mi medtem Pondo-ljudje oba konja ukradli. Zdaj imam sicer dva nova konja, toda plačana še nista.

Zaupam na Boga in sem vedno vesel in dobre volje; toda kadar premišljam o stiski katolikov, ki so raztreseni po Pondolandiji, izmed katerih mnogi že več let, nekateri 30 let, niso videli duhovnika, predno sem jaz prišel: kadar razmišljam o lepih načrtih za otvoritev novih misijskih središč in o zaprekah, ki jih stavijo krivoverci, ki delajo s polno paro: tedaj mi postane tesno pri srcu. Delati moramo, ako nočemo, da nam krivoverstvo vse ugrabi. Vem, da je potrebno s solzami sejati in se ne bojim ne križev in težav, ne prezira, ne vročine, ne mraza, ne la-

kote, ne zašite obleke in strganega obuvala: vse to ni nič. Ampak, da ne morem pomagati tistim, ki jih žaja po verski resnici, to je hudo.

Posvetil sem Bogu vso Vzhl. Pondolandijo, Sv. Duhu pa Dizano še posebej. Naj bi isti Sv. Duh dal vaši družbi misel, kako bi mi mogli najizdatnejše pomagati. Ničesar ne pošiljajte zame za prehrano ali vzdrževanje; jaz mislim, da je treba, da misijonar osebno trpi in strada, ako hoče plodonosno delovati, zlasti v novih naselbinah. Prosim le za pomoč moji obširni deželi, katero moram še pripeljati k luči sv. vere.

Cerkev v čast presv. Srcu Jezusovemu — srčna želja nekega misijonarja.

Predno smo mogli priobčiti naslednjo prošnjo preč. gosp. P. Lipp-a, oblata sv. Frančiška Saleškega, z dne 24. okt. 1930, je bil ta zaslužen misijonar odpoklican v onstransko življenje in je moral zapustiti misijon in uboge zamorce, ki jih je tako zelo ljubil. Naj priobčimo njegovo zadnjo in najprisrčnejšo željo vsem misijonskim prijateljem in častilcem presv. Srca Jezusovega; katera želja se mu v tem življenju, žal, ni izpolnila.

„Hotel sem to leto pričeti z zidanjem cerkve presvetega Srca Jezusovega, a ne morem zaenkrat nabrati niti pare, ker ljudje so docela obubožani vsled velike suše, ki traja že šesto leto. Ne morete si niti predstavljati te velikanske suše.

Hočem pa vendar-le počasi začeti z zidavo. Najprvo, kakor hitro bom imel le pet funtov šterlingov, bom kupil za to cementa in kamenja. Tako bom polagoma vendar-le dozidal cerkev. Zelo bi Vam bil hvaležen, ako bi mogli nekoliko prispevati za cerkev Srca Jezusovega v Rehobotu (ki je trdnjava protestantizma). Rad bi videl, da bi bila cerkev Srca Jezusovega še pred mojo smrtjo posvečena.

V našo šolsko kapelo že sedaj ne morejo ob nedeljah vsi ljudje. Darila dobrotnikov bodo bogato poplačana po molitvah in žrtvah tukajšnjega ljudstva. Naš apostolski prefekt se vedno veseli, da bo prišel zopet kedaj k nam, ker pravi, da najlepše pojo in molijo. Za to se imamo zahvaliti Srcu Jezusovemu, ki čuje nad našim misijonom in ga blagoslavlja. Naše moči so malenkostne. Vsak večer se moli za dobrotnike posebna molitev in vsak teden se opravi ena sv. maša zanje.

Najpotrebnejše za Krugersdorp — katehist.

Piše P. Klayle, oblat Brezmadežne, misijonar v Južni Afriki.

Kar tu najbolj nujno potrebujem, to je katehist. Zelo zelo težko je tu v Južni Afriki dobiti primernega moža, ker so belo kulturo z njenimi dobrimi in slabimi lastnostmi vpeljali med uboge zamorce, čeprav so se je ti branili; tako, da so ti prenehali biti divjaki, a niti zdaleč še niso kultivirani. Mnogi se brez nadzorstva potikajo po deželi, kajti njih plemenska organizacija se je vtopila v beli kulturi Evrope. Bili so morda kedaj nastavljeni kot učitelji ali katehisti, toda izkušnja nas je izučila, da je treba največje previdnosti pri nastavljanju takih. Zato sem se odločil, da izmed kristjanov, ki sem jih sam vzgojil, izučim polagoma koga za katehista.

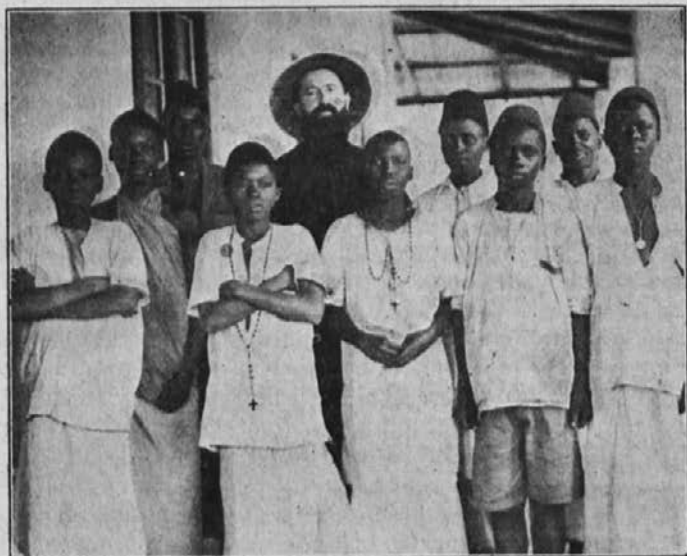
Ko sem pred petimi leti začel tukajšnji misijon, je bil eden prvih, ki so hoteli postati katoliki, neki Janez Nothabi z ženo in otroci. Zibel mu je tekla daleč gori v protektoratu Botčuzna v severni Kalahari, ako se sme imenovati kozja koža, ki otrok na njej spi ali pa materin hrbet — zibel. Deček je šel kmalu od doma s trebuhom za kruhom in prišel prav v Transwaal, ki je neke vrste obljubljena dežela, kjer se dobiva zlato in denar. Pa ni našel ne zlata in tudi denarja malo. To malo, kar je zaslužil, je bilo res zaslužno s trdim delom v zlatih rudnikih Wittwaterandije ob obeh straneh Johannesburga.

Janez je tudi spoznal krščansko vero in je pristopil k neki protestantski sekti, ki jih je tu v bližini rudnikov skoro na stotine, ker je tu natrpna pisana množica zamorcev in mešanih plemen iz vse Afrike južno od ekvatorja, skupno do 300.000 ljudi. Janez je svoje nove dolžnosti smatral resnim, kajti napravili so iz njega takozvanega predikanta, to je moža, ki je nekoliko nadpovprečno učen in obiskuje stanovanja rudokopov, da tamkaj pridiguje in opravlja uradno službo božjo.

Nedaleč od misijona je tako poslopje, imenovano Compound, ki v njem stanuje 7.000 črnih rudarjev. V Randfontein, ki je do nedavno spadalo pod naš misijon, sedaj pa je samostojna postojanka, so 4 taka poslopja z 18.000 zamorci. Dva druga s 4.000 stanovalci sta v bližini Krugersdorpa. Torej kakih 30.000 rudarjev samo po takih Compoundih, potem 15.000 po vaseh domačinov, po takozvanih lokacijah v okolici Krugersdorpa. Koliko dela za enega samega misijonarja! Tak je bil položaj, ko sem 1925. prišel v Krugersdorp. Bila je pač tudi župnija za bele ka-

tolike, toda nobenega misijonarja za zamorce. Peščica katoliških zamorcev, ki so prišli iz sosednjih krajev in ki so jim belokožci dovolili, da smejo k njim v cerkev, vseh teh je bilo komaj 12.

In kako je danes? Bogu hvala, slika ni žalostna. Katolikov in katehumenov je 800. Imamo 6 zunanjih postaj, dve z lastnima šolama; v eno hodi 105 otrok, v drugo 52. Šola v Krugersdorpu ima vse razrede ljudske šole. Na

Misijonar z bodočimi katehisti-zamorci.

njej uče 4 sestre Uršulinke in en učitelj domačin. Dve drugi sestri učita v gospodinjski šoli, en Zulu pa kot mojster poučuje mizarstvo in je že kakih 6 dečkov prav dobro izučil v tem rokodelstvu. V Krugersdorpu imamo 270 učencev oz. učenk. Izmed teh je 100 katoličanov oz. katehumenov. V vseh treh naših šolah se uči 427 otrok.

Velik del uspeha je pripisovati Janezovi pridnosti. 1927 sem ga obenem z njegovo ženo sprejel v našo sv. vero. Od tedaj je vsestransko zvest in uporaben. Kar se je poprej naučil, mu je sedaj zelo prav prišlo. Kar občudujem ga, kako hitro se je vživel v katoliškega duha. V teh letih je bil on moja desna roka. Obiskoval je svoje prijatelje in je mnoge privedel v sv. cerkev. Pomagal mi je in mi še vsak dan pomaga poučevati. Obiskuje bolnike in mlačneže, svetuje mi, kjer se evropska misel ne vjema

z afriško. Povsod je v lep zgled, ker vsako nedeljo prejema sv. zakramente in nobene službe božje ne zamudi. Ako ga pa vprašam, kaj zahteva za svoj drud, mi vselej enako odgovori: „Saj to je vse za ljubega Boga!“

Tega moža torej bi jaz rad nastavil za pravega katehista. Janez je uslužben na pošti v Krugersdorpu, ker cenijo njegovo zvestobo in pravičnost. Tako mu za cerkvena dela ne preostaje mnogo časa. In vendar je dela vse polno! Toliko je Compoundov, toliko raztresenih farm, ki bi jih bilo treba obiskovati in ki so 5 do 20 km oddaljene. Jaz sem sam za vse to ogromno delo. Zelo bi potreboval pomočnika, katehista. In tak bi bil Janez Nothabi kakor naš lašč. Tudi sam srčno želi, da bi se mogel popolnoma posvetiti delu za cerkev. Prepričan sem, da bo misijon zelo napredoval, ako mi bo ta človek stal ob strani kot pomočnik. Polno zunanjih postaj s šolami in kapelami bo kar zraslo iz tal.

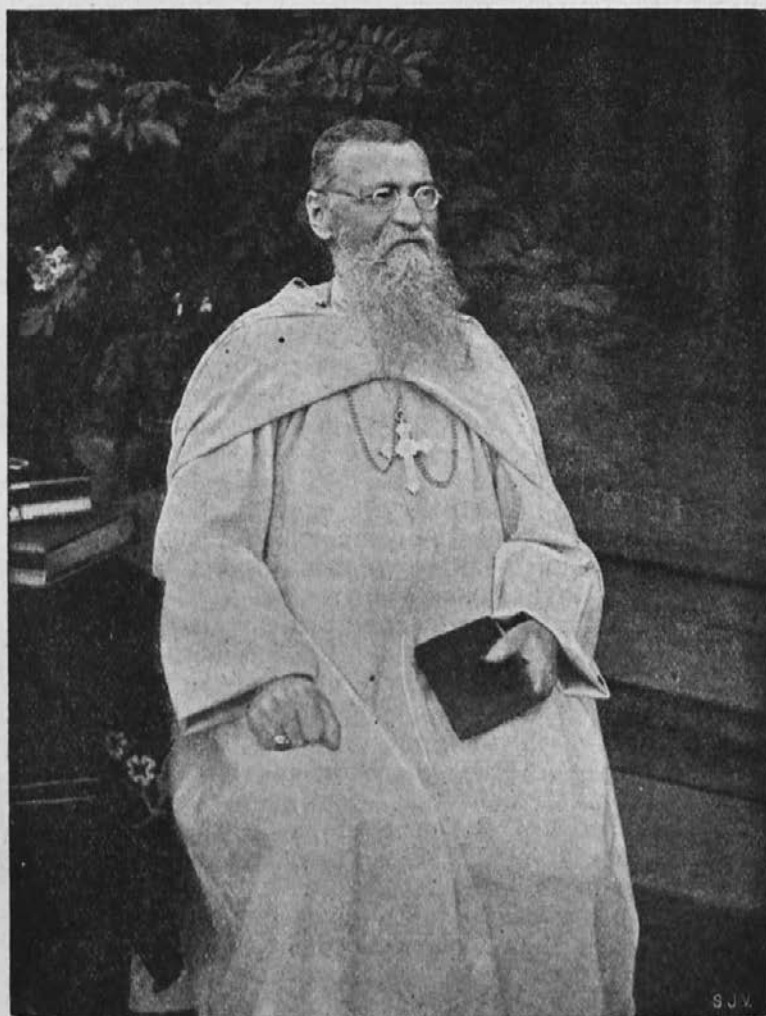
To je vse priprosto in jasno, ni pa tako jasno in razvidno, kje naj dobim denar, da Janeza plačam. In to je edini vzrok, da Janez že danes ni katehist. Ako ga nastavim za katehista, bo moral pustiti svojo službo na pošti, življenje tu pa je drago tudi za zamorca. Računati moram 1200 dinarjev mesečno. Toliko tukaj družina neobhodno potrebuje za življenje, da more dostojno živeti. Pa tudi kolo si bo moral kupiti s tem denarjem.

Obračam se z zaupanjem na agilno Klaverjevo družbo. Vi ste že marsikakemu misijonarju pomagali iz zadrege, prosim pomagajte še meni. Saj sem dovolj razložil v kakšno korist bo Janez misijonu. 45.000 ljudi stanuje v Krugersdorpu in 15 km daleč okrog mesta. Farme so redko obljudene in leže v goratih krajih, tako da je težko priti do njih. Vsled njih oddaljenosti je še bolj treba katehista, ker le po dolгих potovanjih more misijonar priti do teh ljudi, da si jih pridobi. Začetek je že storjen. Pomagajte, da se bo še več storilo, ker treba je. Adveniat regnum Tuum — pridi k nam Tvoje kraljestvo!

† Škof Hirth.

Na praznik sv. Treh kraljev je stari škof Janez Jožef Hirth nenadoma vsled kapi v Gospodu zaspal. Stiriinštirideset let je ta veteran afriških misijonov deloval v žgočem ekvatorskem solncu. Bil je mož izredne podjetnosti, trdne volje in bistrega pogleda v bodočnost Afrike. Imel je za

devizo: Sitio (žjeja me). Te besede ga označujejo kratko in dobro v njegovem apostolskem delovanju kot misijonarja in kot škofa.

† Apostolski vikar škof Hirth, kongreg. Belih očetov.

Doma je bil msgr. Hirth na Zg. Elzaškem. Rojen je bil kot sin ljudskega učitelja v Sp. Speibachu 26. marca 1854. Vstopil je kot seminarist v družbo Belih očetov ter 11. oktobra 1876 slovesno prisegel. Dve leti na to je po-

stal duhovnik (15. septembra 1878). Kardinal Lavigerie ga je postavil najprvo za vodjo novincev. Potem je bil predstojnik grškega seminarja sv. Ane v Jeruzalemu (1883—1887). 10. maja 1887 je moral odriniti v Vzhodno Afriko. Potoval je celih 5 mesecev in došel končno do južnega obrežja jezera Viktorije. Po dveh letih je bil imenovan za naslovnega škofa v Tevestah in apostolskega vikarja v misijonu Nyanza, kar kaže, kako nadarjen mož je bil to. Tudi Uganda je spadala pod njegovo oblast. Tedaj so bili tu le 4 misijonske postaje. Koliko je pretrpel v Ugandi med nesrečno vojsko (1892) in kako je moral naposled skupno s kraljem Mwanga bežati na Bulingugwe; vsega tega tu ni mogoče opisati. Leta 1894. se je razdelil njegov vikariat na tri dele: Severna Nyanza (Uganda), Zg. Nil in Južna Nyanza. Zadnji ta vikariat je pripadel škofu Hirthu. Imel je le še dve postaji; ostalih 8 in deški seminar so bili že v Ugandi. Toda pod njegovim krepkim vodstvom so v Južni Ugandi kar rastle misijonske postaje druga za drugo in že leta 1902 je ustanovil lastno seme-nišče v Rubiji.

V Evropo je ta delovni mož le še dvakrat prišel (1894 in 1909). Leta 1912. je njegov vikariat štel že 24 misijonskih postaj, deški in duhovniški seminar in 5 hiš misijonskih sester. — Njegovo delo je nepregledno, kajti tudi po kraljestvu Ruanda je izza leta 1900 ustanil celo vrsto postaj. Treba je bilo nove razdelitve. Odcepila sta se misijona Ruanda in Uvandi. 12. decembra 1912 je bil škof Hirth apostolski vikar v Kivu. Kot tak je načeloval 9 postajam v Ruandi, deseta pa se je ustanavljala. Prištejemo še 6 postaj v Urundi, pa jih je 15.

Leta 1922. je prišlo končno zopet do delitve. Urundi in Ruanda sta postala vsak zase samostojna vikarijata. Toda škof je začel slabeti. Svetovna vojska ga je potrla in pogled mu je pešal. Msgr. Hirth je prosil vpokojitve, da mlajše rame prevzamejo to breme. Toda miroval ni. Odslej se je posvetil izključno le vodstvu obeh seminarjev, in do svoje smrti tu plodonosno deloval. 6. januarja so ga našli mrtvega v sobi.

Res: lepo apostolsko življenje. Čeprav škof Hirth v svoji ponižnosti ni silil v ospredje in v javnost, ker je živel le za svoj ožji poklic, bo ostal v Afriki njegov spomin blagoslovljen. Prijatelji misijonov ne bodo škofa Hirtha nikoli pozabili. R. J. P.

Kabgayi (Ruanda), Vzh. Afrika 10. januarja 1931.

P. Donders M. A.

Kratek pregled.

Apostolska prefektura Kroonstad.

Pismo apostolskega prefekta msgr. Leo Klerlein iz družbe očetov sv. Duha.

V preteklem letu je narastlo število katolikov od 2990 na 3579; katehumenov pa od 1043 do 1637. Število učencev na 10 šolah pa se je zvišalo od 1191 na 12 šol z 1496 učenci. Boriti se nam je zlasti na šolskem polju z velimi težavami, ker nas vlada nič ne podpira. Navzlic temu nas črnci zelo prosijo, naj otvorimo novih šol, češ, da bi svoje otroke rajši pošiljali v naše šole. Žal jim ne moremo ustreči, ker ne moremo tako hitro napredovati vsled pomanjkanja denarja za zidavo in ohranjanje takih šol.

V Heilbronu smo otvorili šolo z 200 otroci. Od teh bomo polagoma prišli do novih katehumenov. Šolska kapela še ni dovršena, tako da se mora vršiti pouk še vedno v neki borni koči. Tudi smo nedavno sprejeli novo šolo v Vrede, kjer še ni nobenega katolika. Šteje že 250 otrok, ki v zgornji statistiki niso všteti. Pouk se vrši v protestantovskih cerkvah, ki smo jih v ta namen najeli: katekizem in sv. maša se pa vrši v nekem skednju, ki smo ga v naglici v ta namen preuredili.

V preteklem letu smo morali izdati samo za šolske namene in druge misijonske adaptacije 1526 funtov šterlingov, razen tega za nova poslopja (kapele in šole) 1328 funtov šterlingov.

Ta misijonska dela smo mogli dovršiti le vsled tega, ker nas je Družba sv. Petra Klaverja tako velikodušno podpirala. Misijonarji in sestre žive v največji revščini, da za misijone prihranijo čim več; a zato je ljubi Bog v preteklem letu naše delo tako bogato blagoslovil.

Kratka misijonska poročila.

Msgr. Cuvelier, redemptorist, apostolski vikar v Matadi: „Vaša velikodušna pošiljatev nam omogoča, da moremo vneto in dobro voditi svoj misijon. Imamo 35.348 kristjanov, 578 katehistov, 172 učiteljev. Šolo obiskuje 8.500 otrok. Stroškov je vedno več, čeprav se misijonarji tru-

dijo, da bi jih znižali s tem, da sami opravljajo ročna in težaška dela. K sreči pa je mnogo duš, ki so kakor zakladničarke v v rokah božje Previdnosti; tem se imamo zahvaliti, da ne trpimo preveč v materialnem oziru.“

P. Šulte, oblat Brezmadežne v Tsembe, 5. aprila 1930: „Že

zopet prihajam z novo prošnjo. Pa se nikar ne ustrašite, to pot ne gre za denar, ampak prosim le za en ali dva šopa rožnih vencev na žici, nekaj svetnj in škapulirjev karmelske M. božje. Ljudje vedno prosijo za te predmete, jaz pa jih nimam skoro nič več v zalogi. Obrnil sem se že do nekaterih duhovnikov s prošnjo, naj mi začasno nekaj teh stvari posodijo. Sedaj pripravljam kandidatkinje za sv. krst in prvo sv. obhajilo. O Veliki noči bomo imeli lepo slovesnost. Ob tej pripravi vidim, kako nam služijo knjige, ki ste nam jih Vi poslali tiskane v domačem narečju. Zato naj bi misijonski prijatelji uvaževali veliki pomen dela afriškega tiska.“

Sestra Georgina, frančiškan-ka v Calais v Gallaslandiji: „Vse sestre so bile ginjene ob Vaši iskreni ljubezni, ko sem jim povedala, da nam je Vaša družba poslala pomoč, da bomo lažje prestali dneve lakote. Živ-

ljenje je tu še drago, četudi se obeta dobra letina in zlasti durrah (pšenica) mnogo obeta. Izza dveh let, odkar smo imeli kobilice, nismo mogli ničesar prihraniti. — Svoje letne duhovne vaje smo zaključile s tem, da je bila ena izmed sester domačink preoblečena. Askala Mariam je postala frančiškanka. Zdaj imamo 12 zaobljubljenih, 9 novink, 3 postulantkinje in 5 aspirantkinj. V načrtu imamo, da ustanovimo misijone v Bušu in bomo mogle nekatere tja poslati, da bodo delovale pri svojih rojakih. V najdenišnico smo sprejeli malo dete, staro 20 mesecev. Matere nima, oče je pa zelo reven. Otrok še nikdar ni videl kake sestre, a je postal prav domač in zaupljiv. Je to naša najmlajša ovčica, zato ji bomo dali ime Agnes (Nežika). Potrebovali bi dobrotnico, ki bi hotela biti njena botra, da bi jo adoptirala in pustila pri nas v vzgoji.“

Vem, za kaj se imam zahvaliti ljubi pokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji.

Tako piše 21. aprila t. l. župnik L., ki ga mnogi čitatelji „Odmeva“ gotovo že poznajo po njegovem seznamu prošenj, oz. uslišanj, čigar rastoča števila vzbujajo vedno večjo pozornost in so lep dokaz velikega zaupanja duhovnikov in priprošnje božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske in njene močne priprošnje pred božjim prestolom.

„... V svojih težavah sem se vedno zatekel k blagopokojni ustanoviteljici —“ tako piše župnik L. v nekem prejšnjem pismu — „in vedno sem bil, često v zelo težkih zadevah, uslišan kakor sem želel... Da bi imel pregled vseh teh, često kar čudežnih uslišanj, sem si sestavil seznam preteklih in vedno novih zadev z datumom in posebno številko in sem v posebno rubriko zaznamoval tudi uspeh, potem ko je bila zadeva srečno končana. Ako naletim na kako posebno težavo, izredno zadevo, kamen, ki ga z lastno močjo ne morem dvigniti: takoj zabeležim slučaj v imenovanem seznam in ga skupno z drugimi priporočim mogočnej priprošnici pred božjim prestolom s pristrčno molitvijo in vselej obljubim, da uslišanje objavim in nekaj darujem za afriške misijone.“

„Moj seznam izkazuje danes 315 števil, izmed katerih samo še nekatere čakajo uslišanja.“ Tako stoji v zgoraj imenovanem pismu z dne 21. aprila. „Sploh je ni stvari, ki bi me resno skrbelo, da se ne bi prav iztekla. Vsako zadevo priporočim ljubi

pokojni ustanoviteljici in potem vem, da sem jo položil v dobre roke. Po božji volji se prav izteče, pa naj se vleče dolgo časa ali le par dni: vedno se uredi na najboljši način. Včasih traja dolgo, cela leta, toda naposled vselej strdim, kako se je zadeva uredila na izredno srečen način. Gre večinoma za župnijske, službene in dušnopastirske zadeve. Naj navedem zadnji važnejši dokaz: Štiri leta ni bilo mogoče v naši cerkveni upravi urediti neke zadeve vsled navidezno nepremagljivih ovir. (Ustanova. Dedščina.) Že večkrat sem bil zadevo priporočil priprošnji ljube ustanoviteljice Marije Terezije in obljubil, da uslišanje objavim v „Odmevu“. Čeprav že nihče več ni upal, da bo stvar kedaj srečno rešena, se je zadeva nedavno proti vsemu pričakovanju na najboljši način, hitro in na vsestransko zadovoljnost rešila. Prisrčna zahvala naši mogočni pomočnici! Pošiljam D 325—. Sploh: v vseh težkih in mučnih osebnih zadevah mi pomaga že sama misel na blagopokojno ustanoviteljico, katere sliko vedno seboj nosim. Le eno dogodbo te vrste naj omenim. Leta 1924./25. sem bil tako bolan, da smo večinoma že bili obupali nad ozdravljenjem. (Moji sestri so sporočili od drugod, da so slišali že o tem, da sem pokopan.) Danes sem zopet zdrav in trden, da se vsak čudi in si nihče ne more razlagati kako se mi je moglo zboljšati. Jaz pa si to tem lažje razlagam: jaz vem, za kaj se imam vse zahvaljubi ustanoviteljici Mariji Tereziji.

Tako sem vedno iznova tudi druge navajal, naj se v svojih težavah obračajo na ljubo pokojno ustanoviteljico. In od povsod se mi je sporočalo o lepih uslišanjih na njeno priprošnjo.

Zato s prepričanjem priporočam vsem, ki so pomoči potrebni in v stiskah, da se obračajo na našo veliko pomočnico. Zdi se mi, da hoče ljubi Bog nekoč svojo služabnico že tu na zemlji poplačati, da uslišuje njene prošnje za njene „klijente“, ker je ona tu na zemlji toliko storila za afriške misijone. Obenem pa hoče, da baš vsled njenih uslišanj vedno iznova prihaja toliko denarne podpore in afriškim misijonarjem toliko potrebnih sredstev za njih delovanje. Poskusi, kdor si v potrebi, in prepričal se boš, da resnico mislim in govorim. Vsak more darovati kaj malega po svojih najboljših močeh, in javno razglasiti svoje uslišanje v „Odmevu“ to tudi ni pretežka stvar.

Tako bo vsakemu pomagano po božji sv. volji, to se pravi, kolikor je v vsakem slučaju za vsakega najbolje. — Naj končam s svojimi besedami od julija 1927: Zelo me bo veselilo, ako bodo te vrstice napotile prav mnogo čitateljev „Odmeva“, da bodo vsak svoje zadeve s trdnim zaupanjem priporočili ljubi pokojni ustanoviteljici. Gotovo bodo, kakor jaz, sami doživeli prav lepe uspehe.

Župnik L.

Pisemce na svetega Antona.

Piše misijonska sestra Mihaela v Bazutolandiji.

Pred dvema leti smo pisali pisemce na sv. Antona ter smo ga prilepili zadaj na njegovo podobo v naši obednici. Prosili smo v njem ljubega svetnika, naj bi nam preiskrbel eno soho za našo bližnjo misijonsko postajo, potem bi ji dali ime „Misijon svetega Antona“. Oče misijonar je

bil s tem predlogom zadovoljen. Ni še minulo leto dni, ko dobi pater misijonar en zaboj in pismo od neke dobrotnice. V pismu je stalo, da pošlje dve podobi. Mi smo mislili, da sta to najbrže dve navadni sliki na papirju. Ko pa je pater odprl zaboja, je zagledal na svoje veliko veselje in začudenje dva lepa kipa: sv. Jožefa in sy. Antona in sicer v najbolj pripravi višini 70—80 cm. Že več let sem, smo si želeli tudi en kip sv. Jožefa in prišel je čisto nepričakovano. Doslej smo imeli v cerkvi sohico sv. Jožefa, ki je bila narejena za Božič k jaslicam. Kako lepa je sedaj nova velika podoba sv. Jožefa.

Sv. Anton pa je romal v bližnjo misijonsko postajo, postavili so ga na altar, odkoder tako ljubko gleda doli v veselje ubogih Bazutov. Tako je dobila misijonska postaja ime „Misijon svetega Antona“.

In kdo je bil darovatelj obeh lepih soh? Pridna, pa sicer ubožna dekle. Zapustila je potem svet ter se podala v samostan. Gotovo ji je sveti Anton za njeno dobroto izprosil to veliko milost.

Božja pot na goro karmelsko.

Poroča misijonska sestra Dragocene Krvi.

Prav pogosto se vršijo v katoliških deželah romanja k naši ljubi Gospe različnih naslovov. Kako pogosto romajo težko preizkušena srca s svojo bolečino, skrbjo in težavo k ljubi nebeški materi, ki stoluje v kaki milostni kapeli in je vedno pripravljena, da posluša prošnje svojih revnih otrok in jih priporoči svojemu božjemu Sinu. Koliko obljub sprejme, ki se dvigajo iz potrlih src proti njenemu tronu. Kdo bi naštel vse dušne in telesne težave, ki jih izmučena srca tožijo Materi usmiljenja na njej posvečenih krajih.

Marija k Tebi uboge reve
Mi zapuščeni kličemo,
Objokani otroci Eve
V dolini solz zdihujemo.

16. julija, pretek. leta na praznik Marije Karmelske, se je obhajal v neki sosedni misijonski postaji farni praznik, ker je postaja posvečena varstvu Karmelske Marije. Ob tej slovesnosti se je tudi vršil krst katehumenov in je bila nova cerkev posvečena. Ob besedi „nova cerkev“ pa si ni treba misliti ogromnega poslopja, ampak le revno

kapelico, ki so jo bili domačini sami sezidali. Dotlej sta bila cerkev in šola en sam prostor in se je vsako leto na ta dan opravila tam sv. maša. Sicer pa so morali ljudje hoditi k maši v Kilema, ki je glavni misijonski stan in eno do dve uri oddaljen.

Naš pater misijonar je bil s pomočjo črnih kristjanov vse po možnosti najlepše pripravil za to slovesnost. Nekaj dni poprej je bil šel osebno vabit poglavarja, ki je še pagan. Ta je takoj prašal, če bodo prišle tudi sestre in jih je hotel v tem slučaju pripeljati s svojim autom. Pripomnil pa je, da je prostora le za tri sestre. Me smo objubile, čeprav nas je malo skrbelo, kako se bomo vozile s to staro koreto. Ker je preteklo noč dežilo, smo mislile, da bo pač treba iti peš, kar nam je pravzaprav bolj ugajalo, ko da bi svoje življenje tvegale v takem starem vozilu, ki ga bo vodil neznan človek. In res: ko smo šle zjutraj v cerkev, nas je že čakal sel s poročilom, da auto ne vozi.

Kmalu po sv. maši smo se napravile na božjo pot k naši ljubi Gospej Karmelski, seveda peš. To nam je bil lep spomin na nekdanja božja pota v stari domovini. Šle smo po ozki bližnjici, ki se je vila po hribu navzgor. Vsled dežja pretekle noči je bila pot spolzka, potok pa prederoč, da bi si ga bile upale prebresti. Neki domačin je prinesel desko in jo položil preko potoka, tako da smo prišle po suhem na drugi breg. Ker je bila pot, kot omenjeno, spolzka, smo mogle le počasi dalje navzgor, tako da nas je vse to spominjalo na domačo procesijo v Echternahu¹. Vendar je kazalo, da bo Marija današnji dan olepšala, kajti solnce je začelo lepo sijati, kot bi tudi ono klicalo Mariji: „Ave, milosti polna!“ Tudi potoki in rosní travniki, ki se je v njih lesketalo solnce v mavričnih barvah, so peli slavospev. Gorski velikan Kibo nam je pokazal za kako uro svojo sneženo staro glavo, ko da se tudi on veseli praznika in se poklanja v spoštljivosti nebeški kraljici. Gorski potok je slišal našo hvalo Materi in Priprošnjici ter je prenašal v dolino skakajoč preko kamenja, od grma do grma, od drevesa do drevesa, tako da se je vsepovsod glasilo: „Ave Marija, Gospa, Kraljica, Mati! Ti si rešila svet iz spon hudobnega duha, Ti boš tu tudi razvezala vezi paganstva!“ Megle so se ponižale in zagrnile obglavje karmelske gore v tajno kopreno. Bilo je ko da je Naša Gospa razprostrla svoj materinski

¹ Kakor znano se vrše spokorne procesije ponekod tako, da se po dveh korakih naprej napravi po en korak nazaj.

plašč nad svojimi črnimi otroci, da jih varuje in jim kliče: „Tudi vaša mati sem, pridite z zaupanjem k meni.“

Ko smo dospeli na vrh, je bilo vsled megle precej mraz. Tu je vse mrgolelo samih zamorcev, ki so bili prišli iz raznih krajev od blizu in od daleč, da bi bili deležni službe božje. Bili so otroci in starci, mladi in stari, vsi so prišli. Cerkev je bila še zaprta in nihče ni smel noter. Misijonar je imel še mnogo opraviti, ker je spovedoval otroke in druge pripravljaj na sv. krst; kajti preko trideset jih je imelo danes biti prerojenih z vodo sv. Duha.

Takoj, ko smo dospele, so nas črnici radovedno obstopili. Ko smo vprašale nekega starega moža, kako mu gre, je ves blažen odgovoril: „Prav dobro. Zelo sem vesel, kajti moj otrok bo danes krščen.“ Ko smo ga vprašale, če sam noče biti krščen, je prav odkritosrčno odgovoril: „Pač, mama, toda še-le, kadar bom zbolel. Prestar sem, da bi se hodil učiti. Ne morem se več učiti katekizma. Toda predno bom umrl, bom vsekako hotel, da me krstijo.“

Kmalu potem je bil tudi misijonar prost in cerkvena se je odprla. Komaj smo se mogli preriti skozi množico; za nami pa so cele mase ljudi silile v svetišče, tako da se je bilo bati, da bodo revno, iz blata zidano cerkvico kar raztegnili. Vsak je hotel dobiti ugoden prostor, vendar je morala večina ljudi ostati zunaj. Najprej je bila cerkvena blagoslovljena, potem se je pričela slovesna služba božja, pri kateri so zamorci prav lepo peli. — Toda, v kako revno stanovanje je moral stopiti pri povzdigovanju Kralj nebes in zemlje, da ponovi svojo spravno daritev! Res, da so ljudje po svojih najboljših močeh vse okrasili z zelenjem in afriškimi cveticami, vendar prav gotovo ni bil hlevček v Betlehemu revnejši. Altar je bila deska na dveh zabojih; edini okras na njem so bili štirje različni svečniki. Za vaze so služile konzervne škatljice. Za altarsko stopnico je bila šolska tabla, ki nam je morala pozneje služiti kot miza pri obedu. Preko nje je bilo pregrinjalo, sešito iz vzorčnih zaplat. Za kredenco je bil navaden stol, pogrnjen s kosom časopisnega papirja. O sveto uboštvo, ki spremljaš našega Odrešenika od tedaj, ko je kot malo dete ležal v jaslicah, pa do danes, ko si njegov delež po mnogih, mnogih misijonskih cerkvicah! Za obhajilno mizo je bilo neko drevesno, gladko odsekano deblo. — Goreče sem prosila Karmelsko Marijo, da naj iztrga to ljudstvo iz spon satana in ga pripelje v hlev dobrega Pastirja.

Po sv. maši je bilo trideset katehumenov krščenih. Bile so stare ženice in mladi ljudje vsake starosti in vsake velikosti. Med sv. mašo se je nebo zopet prevleklo in

solnce je veselo sijalo na vrsto novih kristjanov, ko da hoče tudi solnce pridati svoj blagoslov. Potem smo se razgledali z gore na obširno pustinjo in gorovje Upare, kjer jih še milijone ječi v verigah hudobnega duha in v smrtni senci greha. Boga smo občudovali v lepoti njegove narave in se počasi vračali proti domu. Šlo je gladko in dobro, bolje nego dopoldne semkaj, ker se je bila pot osušila. Vesele smo se zopet oprijele svojih misijonskih dolžnosti, da pridobimo čim več duš za kraljestvo Kristusovo.

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

Tretjega januarja 1931 sem se vozil na dvokolesnem vozu, ki ga je vlekel en sam konj. Pot je šla v višino gore Majella. Na vozu sta bila razen mene še kočijaž in 75 letna starka in 10 letni deček. Vso pot, tudi po železnici, koder sem se vozil, sem bral življenjepis Marije Terezije Ledóchowske. Potoval sem na misijonski dan v Faro svetega Martina. Tudi v vozičku nisem položil knjige iz rok, čeprav se je treslo. Mislil sem si: „Danes mora tudi grofica Ledóchowska misliti name.“ Na nekem ovinku, ki se je zavijal popolnoma pravokotno, nam je pridrvel v polnem diru nasproti avtomobil in zadel v nas. Konja je kar odtrgalo od voza, avto se je zvrnil v jarek, mi nanj — a nihče se ni pohabil. Vstali smo, zapregli in nadaljevali svojo pot, v srečo polni hvaležnosti do Boga in njegove služabnice, ki nam je izprosila čudovito rešitev.

Sulmone, 15. januarja 1931.

P. Cesare Cambareto
misijonar Sinov presv. Srca.

Nekemu apost. prefektu v Afriki je grozila velika nevarnost za obstoj njegovega misijona. Zatekel se je k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski. Ob koncu devetdnevnic je bila težava popolnoma odstranjena.

V neki važni zadevi sem se priporočala Mariji Tereziji Ledóchowski in obljubila dar za misijone. Hitro sem bila uslišana, za kar se danes zahvaljujem in pošiljam obljubljeni dar.

Vdova Pirc, Nemčija.

Velikokrat sem se zatekla k Mariji Ter. Ledóchowski, pa sem bila doslej še vedno uslišana. Sedaj sem se pa spet v neki veliki stiski z devetdnevnic zatekla k njej. Pa hvala Bogu in njeni priprošnji, sem že precej boljši. Vsled silne revščine v boleznih (sušica) nisem mogla k nobenemu zdravniku ali po zdravila, pa sem se zatekla k služabnici božji. Upam, da me bo popolnoma ozdravila.

B. S. Sladka gora.

Z zaupanjem sem se priporočila Mariji Tereziji za zdravje svojega sina in obljubila dar, če bo prošnja uslišana. Pričela sem devetdnevnic in ko je bila končana, je sin zdrav in vesel prišel iz bolnice. Zahvaljujem se za večkratno uslišanje in pošiljam dar za zamorčke v čast služabnici božji ter se ji še nadalje priporočam v hudi stiski.

Z. A. Gomilsko.

V zahvalo Mariji Tereziji za uslišano prošnjo, dar 10 Din.
J. L. Dražgoše.

Pošiljam v čast Mar. Ter. Ledóchowski 100 Fr. za najpotrebnejše misijone.
Fr. Cvahte.

Zahvaljujem se M. Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo in pošiljam dar 20 Din.
P. P. Celje.

V neki zelo važni zadevi sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in prošnja je bila uslišana. Najiskrenejše se zahvaljujem in pošiljam dar Din 100. L. P. Brežice.

V zahvalo Mariji Tereziji za uslišano prošnjo 70 Din.
G. M. Sv. Rok.

Zahvaljujem se služabnici božji za uslišano prošnjo in darujem v zahvalo 200 Din.
N. N. Celje.

Opomba uredništva: V polnem soglasju z odluki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake, kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način preHITEVALE razsodbo apostolske Stolice.

Priporočajo se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: M. Š. Sp. Šiška za dobro službo. Obljublja dar, če bo uslišana. — J. S. Trnovlje za zdravje in daruje 50 Din. — N. N. v neki važni zadevi. — T. D. Konjice za dobiček službe in daruje 15 Din.

Poročila propagande.

Glasom dekreta sv. Kongregacije za širjenje vere je bil imenovan P. Pavel Bouqué za apostolskega prefekta od Fumban.

Enako P. Louillet, iz kongregacije Sv. Duha, za apost. prefekta Zg. Katange.

Msgr. Jožef Kleman, oblat sv. Frančiška Saleškega, je bil imenovan za prvega apostolskega vikarja Velike Namaqualandije.

Apostolska prefektura Salisbury (Južna Rodezija) je bila povzdignjena v apostolski vikarijat. Msgr. Anton Chiester D. J. je bil imenovan za prvega apostolskega vikarja.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naročnikov „Odmeva“ in dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 1. julija, na praznik dragocene Krvi Jezusove.

Dne 25. julija, na praznik sv. Jakoba apostola.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Priporočila v molitev.

(Razne zadeve.)

Stopiče — Dolenja Lendava — Javorje — Dražgoše — Luče — Hotunje — Rovte — Praproče — Šmartno pri Litiji.

Nadalje se priporočajo v raznih zadevah in potrebah: presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Blažu, blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski.

U. D. v važnih zadevah, obljubi dar, če bo prošnja uslišana; Z. F. v dveh zelo važnih zadevah. Obljubi objavo in zahvalo v Odmevu in dar, če bo prošnja uslišana. J. S. Polje, za pravo pamet.

Zahvale z darovi.

V čast sv. Antonu kot zahvala za uslišano molitev Din 100.— Kornelij Iglič, nadučitelj v pokoju. A. K., Lok, 50 Din. — M. B. V čast sv. Antonu za dobljeno vsoto. — F. H., H. V čast sv. Antonu 60 Din za ugodno rešitev v neki važni zadevi. — F. H., M. Za kruh sv. Antona 50 Din v zahvalo za ugodno rešitev v neki važni zadevi. — F. G., Turmišče Din 20 v zahvalo sv. Antonu in Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč. — N. N. V čast sv. Mali Tereziji in služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski Din 100. V neki zelo važni zadevi sem se obrnila za pomoč in bila sem uslišana. Prosim za objavo v Odmevu in vsem priporočam, če rabijo pomoč.

Spomin za umrle.

Preč. o. Blais, družbe očetov Sv. Duha, Osrednja Afrika. — M. Roza, misijonska sestra dragocene Krvi, Južna Afrika. Delovala je 45 let v afriških misijonih.

Naj počivajo v miru!

Mali darovi.

Gospa Jožefa M. položi „Odmev iz Afrike“ na mizo in vzdihne: „Ah kaka revščina in potreba je v misijonih! Strašno! Otroke dvojčice mečejo v grmovje, da lakote poginejo, ker babjeverni starši mislijo, da jim bodo otroci v nesrečo. Ubogi bolniki so prepuščeni samim sebi in brez postrežbe. Misijonarji nimajo denarja, da bi zidali bolnišnice, kjer bi bili bolniki postreženi in oskrbovani. Cele vasi so še poganske, ker ni katehistov; katehistov pa ni, ker ni denarja za te črne učitelje. Mnogo otrok je, ki ne postanejo kristjani, ker ni denarja, da bi se ustanovila kstoliška šola. Cerkev, ki bi bila tako potrebna, mora ostati nedodelana, tudi vsled pomanjkanja denarja. Kako je to žalostno in kako rada bi pomagala! Ko bi jaz bila dolarska princesa, ah, kako bi potem bilo preskrbljeno za misijone! V tem slučaju bi jaz pomagala. Tako pa sama nimam mnogo in moram varčevati, da izhajam. Ko bi dala

vsak mesec, recimo 10 dinarjev . . . Meni bi se poznalo, misijonom ne bi mnogo koristilo. Ni vredno, da bi tako malenkost pošiljala.“

Ljuba prijateljica in bralka „Odmeva“! Veseli nas, ko vidimo, kako so ti misijoni pri srcu. Toda, da bi tvojih 10 Din nič ne pomagalo: to ni resnica! Ako daš kovača iz ljubezni do Boga in te to stane truda in žrtve, potem bo Bog blagoslovil tvoje prizadevanje in v njegovi moči je, da stori, da bo malo darilo obrodilo stoteron sad. Kdo ve, če ne čaka kak misijonar prav na tvojega kovača, da kupi mleka za dvojčice, ki jih je našel v kakem grmu. Ali pa zdravila za bolnika, ki mu streže! Mislimo si tisoč bralcev „Odmeva“, ki bi tudi dali 10 Din, pa jih ne dajo, ker se jim dar zdi premalenkosten, da bi kaj zalegel — pa bo naposled vendarle 10 tisoč Din manj v misijonarjevi blagajni, ki bi sicer bili. In kakšna lepa vsota je to in koliko bi pomagala.

Odkod to, da imajo naši misijonarji ob majhnih dohodkih vendarle splošno večje uspehe, nego sekte, ki razpolagajo z bogatimi denarnimi sredstvi?! Poleg drugih vzrokov je tudi ta, ker darovi, ki jih prejemaajo iz domovine, potekajo iz rok revnih ljudi v malih vsotah in so si ti ljudje svoj denar od ust odtrgali, ali pa so se odrekli dovoljenih zabav. Ljubi Bog pa je baš takih darov vesel, in dá na to svoj blagoslov.

Torej, noben dar ni premajhen, nobeno darilo ni premalenkostno, pa če je tudi le dinar ali celo revna para. Za vsak dar, ki prihaja iz dobrega srca in ga daruješ za najrevnejše človeških otrok, ti kliče Klaverjeva družba in tudi misijonar v daljni Afriki prisrčen: „Bog plačaj!“ Koliko pa je vreden tak „Bog plačaj“ se bo vedelo šele nekoč na onem svetu.

Morda dobiš dobrega prijatelja ali prijateljico, ki bi tudi priložil kako malenkost in potem odpošlješ na Družbo sv. Petra Klaverja. Najceneje se pošlje po položnici, ako ne pišeš pisma Klaverjevi družbi.

Zveza afriškega tiska.

Če želi kdo sodelovati pri tem lepem misijonskem delu, naj pristopi k „Zvezi afriškega tiska“ kot njen član. Vrste članov so sledeče. **Redni član** podpira delo afriškega tiska z letnim prispevkom Din 15.—; **podporni član** s prispevkom Din 60.—; **dosmrtni član** z enkratnim prispevkom Din 1.500.—. Vsi ti člani so deležni mnogih odpustkov in duhovnih dobrot. Prijave hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.